

XAVIERA HOLLANDER

WALL TALK III

oud worden is
niet voor watjes

XAVIERA HOLLANDER

WALL TALK III

**OUD WORDEN IS
NIET VOOR WATJES**

Colofon

Xaviera Hollander - *Wall Talk III Oud worden is niet voor watjes*

Copyright ©2024: Xaviera Hollander

Uitgever: **Xaviera Hollander Books**

Omslagdesign: fotograaf Rick Wezenaar en Rowdy ontwerp

Andere fotografen van wie foto's in dit boek verschijnen:

Claudia Kamergodsky - Henk Visser - Philip de Haan - Liisa Simola -

Ernst Coppejans - Tony Newitt - Allan Mercer - Peter Edel

Alle andere foto's komen uit mijn eigen archief en albums.

Ik draag dit boek op aan al mijn vrienden en bekenden, die mij geïnspireerd hebben tot het schrijven van deze vele herinneringen van de laatste 40 jaar. Bijzondere dank aan mijn dierbare vriendin Brenda Zejdl, die mijn boeken perfect ge-edit heeft in het Engels.

Kees Blankendaal heeft de laatste versie van dit boek van A tot Z grondig doorgenomen en gecorrigeerd.

Boekverzorging: Ewout Storm van Leeuwen

Distributie via Centraal Boekhuis: Boekencoöperatie Nederland U.A.

Xaviera Hollander Books is een imprint van de Boekencoöperatie

Voor contact met de auteur:

xie@xavierahollander.com

<https://www.xavierahollander.com>

ISBN: 9789493377189 (paperback)

ISBN: 9789493377196 (e-boek)

NUR 320 (Literaire non-fictie algemeen)

Inhoudsopgave

OVER DE AUTEUR XAVIERA HOLLANDER

INHOUDSBESCHRIJVING WALL TALK III - OUD WORDEN IS NIET
VOOR WATJES!

HOE VOELT HET OM OUD TE ZIJN: ADRIAAN MORRIËN 1992/93

1. NICHTJE ANKIE WIERSMA	11
2. MARIANNE STRACK VAN SCHIJNDEL	13
3. FRANK DE KLEER EN ZOON	19
4. MICHAEL BURKE	22
5. HOE IK XAVIERA HEB ONTMOET, ZIN MATHEWS	29
6. SHEILA GOGOL – LIEF, LEUK, JOODS EN GUL	31
7. TOM DE JONG, HOE EN WANNEER LEERDEN WE ELKAAR KENNEN?	34
8. HENK VISSER. XAVIERA'S HUIS-FOTOGRAAF SINDE TORONTO	36
9. ANDY HALMAY IS NOG ALERT EN IN LEVEN EN 98 IN TORONTO!	40
10. MARIJKE WEISGLAS LIEVE LESBISCHE VRIENDIN VOOR HET LEVEN	45
11. NORBERT WILLE: 'SHUT UP' DE ARTIEST UIT HAARLEM	48
12. AWE KRIJGER, FOTOGRAAF UIT ROTTERDAM DE ANDERE KANT VAN VERA	51
13. CARLA MAY, SURINAAMSE VRIENDIN IN ANDALUSIË	54
14. HANS EN MARION VAN DER PLUIJM	56
15. PÉ VERHOEVEN UIT BRUSSEL XAVIERA, EENS EEN ACTRICE, ALTIJD EEN ACTRICE	61
16. FRANNY, MIJN MASOCHISTISCHE SLAVINNETJE	64
17. LUCY WELLER - DRUMMOND, DOCHTER VAN JOHN	67
18. WILLEM-HEIN VAN COUWENBERG, MIJN WEBMASTER	72
19. MICHELINE VAN HAUTEM, XAVIERA, DE KOPPELAARSTER	74
20. HUGO VAN REIJEN, OUD-LEERLING BARLAEUS GYMNASIUM	79
21. MARJON HIENSCH – DOL OP BEESTENBOEL	83
22. HUUB KAUSE, DE PERFECTE GENTLEMAN!	85
23. DANNY D. BEKENDE DISKJOCKEY, DE KNAPE EXOTISCHE JONGE MAN, DIE IK 40 JAAR GELEDEN IN AMSTERDAM ONTMOETTE	92

24. LOUISE DODGE EN HAAR MOEDER, BENALMADENA PUEBLO, SPANJE	97
25. VICTOR LAURENTIUS, GOEDE VRIEND UIT DEN HAAG	101
26. DIA HUIZINGA EEN VOL LEVEN DAT NOG VOLOP DOORGAAT	105
27. RUTH LAPIN, ONTMOETING IN MEXICO... IN LAS URACCAS, ZIHUATANEJO	108
28. MARVIN GOLDSMITH, AMERIKAANSE MUFFIN MAKER	110
29. JAN WILLEM STEENMEIJER, NOOIT EEN SAAI MOMENT	113
30. NEERLANDICUS PETER VAN ZONNEVELD, BIJDRAGE VAN GOEDE VRIEND EN ZIJN VRIENDIN MARJANNE TERMORSHUIZEN- ARTS, EEN INNIGE VRIENDSCHAP	115
31. ROGIER FRENSDORF – FILMMAKER	119
32. VERA DE VRIES, (VERA'S INDISCHE NAAMGENOTE)	122
33. MIRKO KRABBÉ	128
34. ALEX EN FRED LIEVE GAY VRIENDEN EN HUIS-OPPASSERS VAN XAVIERA	131
35. HET WAS IN ALMELO MET METJE BLAAK	136
36. RAY SELBY	139
37. MEINDERT JAN RECHSTEINER OF WEL: EMJAY	140
38. FRANK AFFOLTER, MUZIKAAL EN HANDIGE 'BUILDER'	142
39. ARK VAN NOACH, DIERENOPVANG IN ANDALUSIË	146
40. JOHN DRUMMOND DOOR ROBIN CHAPMAN FUENGIROLA SPANJE	148
41. MARGREET BOOTSMA	153
42. DE DOOD VAN NICK BOOD, DIRK BOODS VERHAAL	154
43. TEKST OVER DIA HUIZINGA, DOOR PAUL HOFMAN - GAY KRANT	156
44. JOB PRUIS, MIJN VROEGERE BUURJONGETJE ZO VRESELIJK GENEREUS!	163
45. VICTOR EN MARITA VAN SCHENKHUYSEN, MIJN WIJSGERIGE BESCHOUWING 'VRIENDSCHAP DOOR DE JAREN HEEN'	166
46. ROBERT OGILVIE DOOR JUDITH VERMAAS, MIJN VRIEND- SCHAP MET BESTE VRIEND VAN XAVIERA'S OUDERS:	174
47. LE PETIT FESTIVAL DE THEATRE 2008 DUBROVNIK MET VINCO OFWEL DR. ZHIVAGO	177
48. GILES' HERINNERINGEN UIT ZIJN LONDEN 'GAY DAYS'	184

49. EMIE EN DR. JAN LIND	186
50. XAVIERA'S DOCHTER ANDREA WERHUN HOE DE HAPPY HOOKER HET LEVEN SCHONK AAN MODERNE HOER	187
51. INTERVIEW MET FOTOGRAAF ERNST COPPEJANS	191
52. HARRY KAVELAAR, LIEFSTE VRIEND EN KUNSTMINNAAR	195
53. DESILLUSIE VOOR PHILIPS-UITVINDER JOHAN VAN LEER (94)	198
54. DR. VENUS UIT TORONTO, CANADA	202
55. EROTIEK OP HET BARLAEUS GYMNASIUM TOEN IK 15 JAAR WAS: PUCK	207
56. KESTER BROACH: NIEUWE KNAPPE SCHOTSE HUURDER	212
57. HANNAH WOODS IN XAVIERA'S HAPPY HOUSE	214
58. DE VROUW DIE DE WERELD IN HUIS HAALT OLIVIER MOUWE	217
59. SAUL REICHLIN IN 'SHOLOM ALEICHEM - NOW YOU'RE TALKING!'	224
60. HET PAROOL INTERVIEW MET ROBERT VUIJSJE JUNI 2023	227
61. DE ALFRED HITCHCOCK STORY	231
62. IN MEMORIAM LUC SALA (1949 - 2023)	234
63. HENRIËTTE VAN GASTEREN SCHRIJFSTER EN FOTOGRAFE JUNI 2019	236
64. MARY SUE SIEGEL AMERIKAANSE VERHALENVERTELSTER EN VRIENDIN	240
65. HENK BAKBOORD XAVIERA'S NIEUWE BREAKDANCE BUDDY	242
66. NIEUWSBRIEF – XAVIERA WORDT 80	244
67. CHARLIE HILM, MIJN FAVORIETE SCHOOLMAKKER VAN HET BARLAEUS GYMNASIUM	247
68. NIEUWSBRIEF VOOR EEN GOED NIEUWJAAR 2024 VAN XAVIERA HOLLANDER EN PHILIP	251

OVER DE AUTEUR: XAVIERA HOLLANDER

Xaviera Hollander staat bekend als 's werelds beroemdste schrijfster uit de jaren zeventig, ex-Penthouse Magazine columniste en fameuze auteur van 17 boeken, waarvan *'The Happy Hooker'* uit 1971 een wereldwijde bestseller was.

Ze werd geboren als Xaviera de Vries, in Soerabaja, Indonesië, waar ze het grootste deel van de eerste drie jaar van haar leven doorbracht in een afschuwelijk Japans interneringskamp. Na de oorlog keerden zij en haar ouders terug naar Nederland.

Na haar middelbare schoolopleiding nam Xaviera allereerst deel aan een wedstrijd om Nederlands beste secretaresse van het jaar te worden voor uitzendbureau Manpower. Plots was ze de jongste en

beroemdste secretaresse van Nederland en verscheen ze in alle grote kranten en in verschillende tv-talkshows, zoals die van Sonja Barend.

Kort daarop vertrok ze naar Zuid-Afrika, waar haar stiefzuster woonde met haar familie in Johannesburg en van daar vloog ze in 1970 naar New York, waar ze als secretaresse bij het Nederlandse consulaat in Manhattan werkte.

Twee jaar later verliet ze deze positie om te gaan werken als een full-time luxe callgirl. Kort daarna nam ze een enorme callgirl-organisatie op zich en werd al gauw de beroemdste Madam in New York, een beslissing die uiteindelijk resulteerde in haar universele schande of verering; een oordeel alleen bepaald door u de lezer.

Xaviera's autobiografie: *The Happy Hooker* was opmerkelijk vanwege de oprechtheid volgens de normen van die tijd en wordt beschouwd als een mijlpaal van positief schrijven over prostitutie en seks. Helaas voor Xaviera leidde de populariteit van het boek ertoe dat ze werd gearresteerd en kort daarop het land werd uitgezet. Xaviera - altijd slim en getalenteerd - sprak ook nog eens vijf verschillende talen en is sindsdien een fervente en zeer gelukkige wereldreiziger geworden, terwijl ze ettelijke erotisch getinte boeken heeft geschreven in de laatste 50 jaar. Intussen werden haar boeken in tien verschillende talen uitgegeven.

Ze was een liefhebster van literatuur en het gesproken woord en heeft intussen ook acht jaar lang diverse prachtige toneelstukken in Holland en Spanje - waar ze 40 jaar lang haar tweede woonplaats had - geproduceerd en natuurlijk ook in de tussentijd haar boeken gepromoot.

Dit nieuwe boek, weer totaal autobiografisch, is het nieuwste van haar geschriften: een verzameling van haar avonturen, haar liefdes en haar prestaties van de afgelopen 40 jaar.

Tegenwoordig woont ze aan de Goudkust van Amsterdam in een riante villa samen met haar Nederlandse echtgenoot, met wie ze een zeer succesvolle Bed en Breakfast bestiert, genaamd Xaviera's Happy House.

INHOUDSBESCHRIJVING

WALL TALK III - OUD WORDEN IS NIET VOOR WATJES!

Deze verzameling van verschillende verhalen is gewijd aan de meest recente jaren in het leven van Xaviera Hollander. 50 jaar na de publicatie van *The Happy Hooker* kijkt Xaviera terug op bijzondere momenten in haar tumultueuze bestaan. Haar ouders, de mensen die ze heeft gekend, liefgehad of gehaat, een dramatische miskraam, het verlies van haar grote liefde Roberto in Mexico, lesbische relaties, travestieten, worstelaars, domina's en andere markante personages passeren de revue.

Dit boek gaat ook over haar eigen enigszins aftakelende lichaam, gezondheid, overgewicht, diëten en ouder worden. Adviezen over liefde en seksualiteit ontbreken niet. Opvallend zijn de ervaringen met haar B&B-gasten: verhalen over geheime liefdes onder haar dak, vrolijke en verdrietige gebeurtenissen.

Er is ook een avontuurlijk uitstapje naar de rosse buurt in Amsterdam. En niet te vergeten de interessante verhalen over haar internationale theaterproducties, haar geliefde huisdieren en haar liefde voor de Morris Mini. Aan het eind komen enkele van haar beste internationale vrienden aan het woord. Zo ontstaat uiteindelijk een zelfportret met opvallende trekken, levendig geschetst in een heldere en innemende stijl.

Peter van Zonneveld

**HOE VOELT HET OM OUD TE ZIJN:
ADRIAAN MORRIËN 1992/93**

Ik ben nu oud, het wordt door zo velen gezegd
en als het niet wordt gezegd dan wordt het verzwegen.
Ik lees het in elke blik die zich op mij richt.
In elk gebaar dat in mijn richting wordt afgegeven,
In elke groet die in het niet wordt geschreven,
In elk gezicht, in de glimlach die mij overslaat.
Hoe voelt het om oud te zijn, wordt mij gevraagd,
Het voelt lang niet slecht, geef ik eerlijk toe.
Het voelt vaak goed niet zo lang niet meer te hoeven leven
En afscheid te nemen van jou, u, jullie, voor goed.
Maar je bent wel ver van je geboorte afgeraakt.
En nu werkelijk heel dicht bij de dood gedreven
Soms als je de hoek van een straat omslaat,
Het is winter, voel je zijn adem brutaler dan toen
Je nog jong was, en sterk en een stootje kon geven.
Je voelt je tot onder je kleren koud, en heel naakt.
Je gruwet van de dood, al is het slechts even
Kom, gauw naar huis, denk je, want je voelt je geraakt.

En hier nog een mooi gedicht door Eddy van Vliet

Dood.
Heb geen angst. Talm niet
voor mijn deur. Kom binnen.
Lees mijn boeken. In negen van de tien
kom je voor. Je bent geen onbekende.
Hou mij niet voor de gek met kwalen
Waarvan niemand de namen durft te noemen.
Leg mij niet in een bed tussen kwijlende
kinderen die van ouderdom niet weten wat ze zeggen.
Klop mij geen geld uit de zak
voor nutteloze uren in chique klinieken.
Veeg je voeten en wees welkom.

1. NICHTJE ANKIE WIERSMA

Een frappante elegante, ranke, grijze vrouw van begin tachtig, en... zij is degene die me tijdens mijn prille jeugd in het Jappenkamp te Soerabaja het leven heeft gered, terwijl mijn lieve moeder meer dood dan levend een paar weken in het lijkenhuis was beland.

Ankie was en is nog steeds dol op dieren en was in de oorlog de beste maatjes geworden met de wilde, vaak uitgehongerde honden en apen, die overal rondliepen in ons smerige Tjideng kamp. Ja, het leek wel of ze zelfs hun eigen dierentaal kon spreken.

Zo voerde ze mij tijdens mijn moeders afwezigheid bananenschillen, aardappelschillen en afval van het hondenvoer of gras, hibiscus bloemen of slakken, waar ik nu niet meer aan moet denken... om in leven te blijven.

Rond 1990 kwam ze zomaar bij me aanbellen in Amsterdam en vonden we elkaar weer terug.

In de tussentijd was ze jarenlang met de verkeerde, wat wrede man getrouwd en gelukkig weer gescheiden. Sindsdien is ze een verstokte

vrijgezelle geworden, maar heeft wel twee dochters uit dit foute huwelijk, waarvan een in Australië woont en de ander niet ver bij haar vandaan.

Haar grote liefde is haar schattige zwarte hondje, met een grijze snor... die ook toepasselijk Liefvie heet.

Dan is er nog een redelijk brutaal en moeilijk vaderloos kleinzontje van een jaar of twaalf, wiens vader, eigenaar van een Turkse olijvenboomgaard, Ankie's jongste dochter tijdens een vakantie in Turkije heeft bezwangerd, maar intussen bij een nieuwe Turkse vrouw drie kinderen heeft geproduceerd.

Ankie's kleinzoon heeft zijn echte vader hooguit twee keer tijdens een korte vakantie in Holland weer gezien, maar is sinds de laatste zeven jaar volledig door hem in de steek gelaten. Hij woont nu dus permanent bij haar jongste dochter in Amsterdam.

Verwennen kan Ankie als de beste, vooral dit jongetje... waardoor het jochie in de kortste tijd vreselijk agressief kan worden als zijn moeder of grootmoeder hem bijvoorbeeld zijn Playstation af willen nemen of hij gewoon zijn zin niet krijgt.

Ze is nog altijd dol op beesten en voert zelfs dagelijks een groep wilde duiven, een reiger en twee kraaien, die haar altijd weten te vinden, zodra ze de straat op gaat. En tot het grote ongenoegen van de hele buurt, blijft ze die beesten, die meteen op haar afvliegen, als ze uit de deur stapt met haar hondje Liefvie, dagelijks eten voeren.

Ankie is een ware zoonbidster en ondanks dat ze al jaren een behoorlijk gelooide huid heeft, ligt ze, zodra de zon op haar flatje in de Jordaan staat, uren op een matras voor het open raam in de zon met een spannend boek.

Een echte goede educatie heeft Ankie helaas nooit gehad, omdat ze pas op haar dertiende terugkeerde uit Indonesië naar Amsterdam en dus al te oud was voor een middelbare schoolopleiding. Ze kan echter koken als de beste en is altijd bereid anderen te helpen.

Daar ze midden in de gezellige Jordaan woont in een leuke flat, gaat ze wekelijks naar de Noordermarkt bij haar om de hoek, Daar kan ze echt voor een prikkie de leukste sjiekste kleding vinden.

Ze komt minstens eens in de twee weken bij ons langs en dan voeren we de meest interessante gesprekken met elkaar. Ik probeer haar, die mijn leven tenslotte gered heeft, nu zo veel mogelijk plezier in haar leven terug te geven, samen met Philip, met wie ze ook prima overweg kan... Iets dat ze in dankbaarheid aanvaardt.

2. MARIANNE STRACK VAN SCHIJNDEL

Het was een dag als alle andere, maar net even iets anders, ik ging namelijk mijn vriendin Christine opzoeken in het VU ziekenhuis. Aan haar bed gezeten, ontmoette ik Xaviera en Philip, goede vrienden van haar. We raakten in gesprek en ik vertelde over mijn avonturen in de redactie van de wijkkrant van Amstelveen (waar ik al jaren woon), en tijdens het fotograferen op locaties in die wijk.

Zo babbelden we wel een half uur door en voordat ik het wist zei Xaviera tegen mij: 'Ik laat jou nooit meer gaan!'

Wat tot gevolg had dat ik op een waanzinnige Nieuwjaarsparty terecht kwam met de meest extravagante mensen.

Het was fantastisch, als dank daarvoor nodigde ik haar uit voor een gezellige lunch bij een heel leuk eetcafé, de Eend in Loosdrecht met uitzicht op de plassen en de diverse jachten die er gemeerd waren. Het grappige vond ik dat ze me zo veel over haarzelf vertelde, dat

ze er waarschijnlijk van uit ging dat ik dat als journaliste ging publiceren, maar dat deed ik dus niet, ik maakte nog een paar mooie portretfoto's van haar en stuurde die naar haar toe die zelfde avond, niet gefotoshopt, want dat heeft zij namelijk helemaal niet nodig. Zij heeft nog steeds een fotogeniek hoofd.

'Nee,' zei ik, 'ik doe er niets aan, je bent mooi, zoals je bent, en hebt geen photoshopping nodig. Dit is omdat ik je zo een leuk mens vind en dus blijven dit onze privéfoto's.'

Vera vertelde honderduit over haar eigen kleurrijke bestaan.

'Wat een leuk mens,' dacht ik meteen, want ik was echt heel blij haar nu echt te leren kennen. Ik had natuurlijk als puber de Happy Hooker gelezen en was daar zeer van onder de indruk en had haar in de wandelgangen meerdere malen ontmoet, ja zelfs in het voormalige Joegoslavië bij het filmfestival in Dubrovnik.

Xaviera, what a lucky girl

Ik ben precies tien jaar jonger dan Xaviera, maar wat is het toch een leuk energiek mens! En er zijn nog meer raakpunten. Ik ben zo blij voor haar dat ze het zo getroffen heeft met Philip, haar tien jaar jongere actieve echtgenoot; dat is het soort man dat je moet zoeken met een zaklantaarntje in deze tijd.

Het is grappig dat wij ondanks ons leeftijdsverschil - want zo groot is dat niet, (ik ben 66 en Xie is 76) toch beiden een tijdperk hebben meegemaakt, dat uniek was. Flower power, vrije liefde, vrije vrouwen was de tijdgeest die niet te evenaren was, alles kon. De muziek van de Beatles, allerlei baanbrekende muzikanten en alles wat daarbij hoorde, het was een tijd die voor jonge mensen tegenwoordig een inspiratie is. Vernieuwde vrijheid die daarvoor nooit gekend was. En zeker nu in deze benauwende tijd, zie je dat we weer teruggrijpen naar de prachtige muziek en de duurzaamheid van toen. Musici, zoals Miles Davis, Crosby Still Nash and Young, Aretha Franklin, Otis Redding - liefde pur sang. Bedankt voor onze vriendschap.

Marianne

En hier zijn mijn gedachten over Marianne...

door Xaviera

Ze is een bijzonder kwieke, vlotte vrouw van midden zestig, die op haar zestiende jaar haar toenmalige mooie jonge klasgenootje (nu mijn nog steeds zeer aantrekkelijke huidige fysiotherapeut) Jan Spits het hoofd op hol bracht.

Ze is levendig, elegant en een ware spring-in-'t-veld, die helemaal alleen in een gezellig huisje woont in Amstelveen aan het water.

Ze is jarenlang medewerkster geweest als journaliste voor een Amstelveens weekblad, en daarvoor was ze tekstschrijfster voor een

bekend reclamebureau in Amsterdam, maar ze is nu net met pensioen. Ze rijdt in een leuke Mini en is nog steeds bijzonder kittig en kwiek, ondanks diverse lichamelijke gebreken, als soms vreselijke rugpijnen, nadat ze kort geleden van de trap was gevallen in haar eigen huisje.

Zij draagt haar guitige lange haar op diverse vreemde manieren, of met een elastiekje opgestoken of met allerlei Spaans aandoende haarklemmen. Ze is net als ik trouwens ook dol op veel gekleurde bijous, zoals lange oorbellen of ongebruikelijke leuke kettingen. Bij mij thuis, tijdens een van mijn grote verjaardagsfeestjes, ontmoette ze Jan Spits weer, mijn knappe fysiotherapeut, die mij wekelijks aan huis komt masseren.

Marianne en Jan bleken haast jeugdliefdes geweest te zijn, toen ze beiden nog op het gymnasium zaten. Maar Marianne's vader is, toen zij vijftien was, van zes hoog naar beneden gesprongen, waardoor zij zo in de war was, dat ze een wereldreis ging maken en uiteraard in het buitenland en ook in Nederland een beetje de beest ging uithangen. Nu is Spits al een eeuwigheid keurig getrouwd en heeft vrouw en kinderen en zelfs meen ik nog wat kleinkinderen ook. Beiden behoren tot mijn knappe, goed geconserveerde oudere vrienden. Hij is een verwoed verzamelaar van prachtige kunstwerken en kleurrijke tapijten en gaat jaarlijks een paar keer naar Zwitserland met vrouw en kinderen, waar hij een mooi groot appartement bezit. En de hele familie is dol op skiën.

Marianne, wiens man na een heel gelukkig huwelijk van tien jaar plotseling overleed, heeft nadien diverse serieuze relaties gehad met vaak jongere mannen, maar ze heeft nooit kinderen gehad, wel een miskraam. Ze is nu volledig zelfstandig en woont alleen in Amstelveen.

Haar stoute nog steeds ijdele en mooie moeder is midden negentig en dement. Zij woont in een sjieke instelling vlakbij Marianne. Zij is echt de perfecte dochter en ze maakt zich vreselijk zorgen om haar moeder, die zonder haar dagelijkse bezoeken zou verkommeren en nog steeds bijzonder veeleisend en ijdel is...

Marianne is een van de leukste dramatische verhalen-vertelsters die ik ken. Of het nu om een strontvervelende buurman gaat, die haar het leven haast dagelijks zuur probeert te maken met zijn bitchy dominante vrouwtje, dat achter de gordijnen de regie schijnt te voeren om Marianne op stang te jagen, of andere incidenten met opdringende individuen!

Wat we met elkaar gemeen hebben is dat we bijzonder rap van de tongriem gesneden zijn. Beiden zijn we ook dol op kleding en als ik eens per half jaar een give away party houd voor een stuk of zes dierbare vriendinnen, krijgt zij altijd de eerste keuze een week eerder. Dan pakt ze met recht de leukste dingetjes mee, niet alleen voor haarzelf, ook al is ze slanker en kleiner dan ik... maar tevens voor een dikke vriendin van haar en... voor haar lieve moeder, die ook van kleurrijke kleertjes en vooral sjaaltjes houdt.

**Hier is mijn ode aan Marianne - en Jan Spits,
Xaviera's knappe fysiotherapeut.**

Terug naar Jan Spits, de man die, net als Marianne, zeker nog zijn goede looks door de jaren heen heeft behouden. Zijn beroemde quote over onze relatie is als volgt: 'Ik ben de enige man, die mevrouw

Hollanders slaapkamer binnengaat en haar naakte lichaam kan aanraken en dan... ook betaald krijg voor mijn bezoek!

De dag van mijn 78ste verjaardag, hoorde ik van een wederzijdse vriendin dat Marianne een vreselijk ongeluk heeft gehad twee dagen eerder, omdat ze net thuishkwam na een bezoek aan mij en een koffer met fris gewassen kleding voor haar andere vriendinnen haar huis binnen wou brengen.

Raad eens? Net toen ze door haar eigen tuinhak liep, gooide die afschuwelijke vette papzak van een buurman allerlei stront en vuilnis vlak over haar muur in haar tuin, terwijl ze beledigingen naar haar hoofd hoorde schreeuwen. Blijkbaar schokte dit haar zo erg dat ze plotseling, net toen ze de deur binnen was gelopen, omviel en haar voorhoofd vreselijke pijn deed.

Gelukkig had Marianne haar mobieltje bij zich en belde haar vrouwelijke arts, die haar direct te hulp schoot en haar in haar eigen auto naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis in Amstelveen reed, dat echter vol was. Toen werd meteen een ambulance gebeld en Marianne werd met topsnelheid naar een ziekenhuis in Den Haag vervoerd, waar ze direct aan haar hersenen werd geopereerd.

En nu heeft ze een enorm litteken op haar voorhoofd; zonder de hulp van haar arts zou ze waarschijnlijk ter plekke zijn overleden! Het was geen beroerte en de dokters vertelden haar dat ze waarschijnlijk over twee weken weer naar huis kon... ze mist gewoon mijn eerste grote verjaardagsfeestje sinds Corona aanstaande zondag juni 2021.

Auto rijden mag ze helaas ook niet meer voor het komende half jaar. De eens zo prachtige moeder, die nogal een bitchy elegante vrouw was, is alles wat Marianne op het gebied van familie nog heeft. Ze ziet er nu nog steeds uit als een ouder wordende ijdele pop en iemand zal de oude dame moeten vertellen dat haar dochter is gevallen en zij moeite heeft om haar bijna dagelijks te zien!

Marianne deed tot de dag dat ze viel, regelmatig wat make-up op haar moeders gezicht en lakte haar nagels eens in de paar weken rood en deed haar was! En dan namen de verpleegsters in haar tehuis om de beurten foto's van moeder en dochter!

P.S. ze heeft haar fiets weer eens opgeduikeld en nu kun je haar weer parmantig door Amstelveen zien fietsen met een grote tas spullen voor haar moeder.

3.

FRANK DE KLEER EN ZOON

Xaviera drong er op aan iets over mezelf te schrijven in dit stuk over onze vriendschap. Een vriendin en mede muzikante/chansonnière Micheline van Hautem, die Xaviera had uitgenodigd om voor haar en haar vrienden op te komen treden, introduceerde mij eens als haar muzikale begeleider, maar tevens was ik de man die beroepen verzamelde die eindigen op '-ist': gitarist, illusionist, ukeleleïst, jurist, detaillist, maar... geen alcoholist!

In mijn eigen theatertje 't Pakhuis in Vianen programmeer ik vooral 'wereldmuziek', naast de optredens met mijn zoon en geef ik lessen in gitaar, ukelele en goochelen. Daarnaast zet ik mij al jaren in om kinderen, vooral in een achterstandspositie, te stimuleren om te lezen.

Kinderen die lezen, gaan gemiddeld drie jaar langer naar school. Daarmee hopen we dat kinderen zich uit de armoede lezen. Prachtig werk. Ik ben een bevoorrecht mens dat ik de hele dag dingen mag doen die ik leuk vind.

Liefde op het eerste gezicht

Toen ik voor de eerste keer bij Xaviera en Philip kwam, zo'n 15 jaar geleden, wist ik gelijk dat het niet de laatste keer zou zijn. Love at first sight. Ik werd op slag verliefd op Xaviera én Philip.

Ik was als gitarist 'ingevlogen' naar Xaviera's riante villa in Marbella, om zangeres Micheline van Hautem te begeleiden ter ere van het verjaardagsfeest van Xaviera.

Nadien zijn er wellicht een of twee jaren geweest dat ik geen muziek maakte tijdens de verjaardag van Xaviera.

'Neem je weer een leuke gitarist mee of zo een mooie gipsy danseres, die ook nog goed kan dansen of zingen?' is nu steevast de vraag, die ieder voorjaar weer komt als Xaviera (toch maar weer) besluit haar verjaardag te vieren, de laatste jaren hoofdzakelijk in haar villa in Amsterdam-Zuid en wel in haar riante tuin.

Xaviera heeft een groot hart en als je tot de gelukkigen behoort, die in haar hart wordt opgenomen, ben je een bofkont. Als maar de helft van alle lof die ze over je verkondigt waar is, ben je al een wereldartiest.

Amsterdam

Het huis in Amsterdam is een thuiskomen voor velen. Niet alleen voor de mensen, die op de één of andere manier besloten bij Xaviera en Philip in te trekken, maar ook voor de vele meer of minder extreme paradijsvogels uit Xaviera's vriendenkring en natuurlijk de B&B-gasten. De 'dependance' in Marbella deed ook niet onder voor het huis in Amsterdam. Met de keuken als epicentrum, want er moet natuurlijk wel lekker en gezond gegeten worden.

Wat is Philip een topkok!

De foto's, schilderijen, objecten in haar Amsterdamse huis herinneren aan een iconisch verleden, dat ik alleen maar uit de verhalen ken. Verhalen, die gelukkig in de vele boeken die Xaviera schreef, vereeuwigd zijn. Verhalen over Xaviera's hoogtepunten (in iedere zin van het woord...), maar ook over haar verdriet. Verhalen over Indië, oorlog, taboes, seks, verlies... er is weinig dat ze niet met anderen deelt.

Gemeenschappelijke vijand

Mijn vriendschap met Xaviera en Philip leverde nieuwe vriendschappen op, maar ook steun in de strijd tegen Xaviera's en mijn gemeenschappelijke vijand: chronische pijn. Altijd op zoek zijn naar dat ene middel, dat de pijn eindelijk laat verdwijnen, chronische slapeloosheid, vermoeidheid, soms lijkt het wel of we op elkaars dokters-spreekuur zijn.

'For better and for worse', zo moet het zijn in een vriendschap. Door mijn advies neemt ze nu buiten regelmatige paracetamolletjes ook dagelijks een tramadol pilletje of een melatonine tablet om beter van te kunnen slapen.

Gemeenschappelijke passie

Philip is een ware beroepsverzamelaar. Samen met Philip struinen we op een rommelmarkt in Marbella rond. Ik zou er zo weer voor in het vliegtuig stappen. Een oud horloge, messen-set, dinky toy, oud blik, Disney poppetje... Je kunt het niet bedenken of Philip spaart het. We zijn daarin soulmates.

Geven en anderen helpen

Wat smul ik altijd van de verhalen uit Philips 'eigen werk'. Met als rode draad zijn weerstand tegen alles wat met gezag te maken heeft. Verfilming van de streken van Philip tijdens zijn dienstplicht en de jaren erna, zouden zomaar een kaskraker kunnen worden. *Amsterdam 2.0*.

Met zijn passie en kennis over het kweken van heilzame kruiden besmette hij mij al bij onze eerste kennismaking.

'Mijn vingers werden in die jaren alsmaar groener.'

'Ik heb nog een paar tassen kleren staan, om mee te nemen naar Roemenië, als je daar weer heengaat!'

'Deze zangeres moet je horen! Kunnen jullie niet iets samen doen?'

Illustratief voor Xaviera. Geven en anderen helpen!

Frank de Kleer Vianen, november 2020

4.

MICHAEL BURKE

Eind 1981 kwam ik aan in Amsterdam, weggelopen uit mijn Londense professionele leven als succesvolle Harley Street tandarts, weggelopen voor echtscheiding, kinderen en verantwoordelijkheid, op weg naar een nieuw leven van seks, drugs en rock 'n roll, een tiener in de leeftijd van 39.

Onder de nieuwe vrienden, die ik maakte was een knappe, zwarte Amerikaan, Leonard. Hij nodigde me uit op een avond in november in een restaurant in het centrum van de stad en stelde me aldaar voor aan Xaviera, die daar met haar gevolg zat te eten.

Ik kan me nauwelijks een woord herinneren dat we uitwisselden, behalve dat we de volgende avond bij haar thuis werden uitgenodigd en na het eten werden ingewijd in Xaviera's manier om erachter te komen wat voor soort persoon je bent - via seks.

Het was een onvergetelijke ervaring

Een geweldige les en ik weet zeker dat mijn geliefden er in de loop der jaren van hebben geprofiteerd.

Ik werd een van haar trouwe vrienden en volgers. Ze leidde ons naar het regenboogspectrum van de vele seksuele kringen van Amsterdam: amateur en professioneel. Hete nachten, geweldige feesten, orgieën, sm, wilde films. Het was allemaal zo leerzaam.

Zeven jaar lang volgde ik in Xaviera's ondeugende voetstappen, maar uiteindelijk veranderde ik van richting.

In de loop der jaren zijn we naar elkaar toegegroeid en haar energie drijft haar nog steeds aan. Ze heeft invloed gehad op mijn leven en maar weinig mensen hebben zo'n goed effect gehad - vooral op mijn hormonen. Ik ben de tel kwijt geraakt van de feestjes waar ik in de loop der jaren bij haar huis aan de Stadionweg ben geweest.

Tegenwoordig is ze lichamelijk een beetje minder actief, maar mentaal helemaal niet - en haar hart lijkt liefdevoller dan ooit. Misschien heeft het hebben van één hele goede en lieve man, - haar grootste liefde- Philip in haar leven, haar de mooie rijpe vrouw gemaakt, die ze is geworden.

Begin jaren 90 ging ik naar een van haar grote feesten, die altijd bijeenkomsten waren van interessante, artistieke en meestal ook sexy mensen van alle leeftijden, die ze zo charismatisch aantrekt. Xaviera heeft veel talenten en interesses, maar de spirituele kant van het leven was nooit haar focus.

Essence Awareness cursus

Aan de andere kant van de kamer, vlak bij de deur naar Xaviera's tuin, vol mensen, stond een alleenstaande dame stil met een blijde blik op haar gezicht en ik werd onmiddellijk tot haar aangetrokken. Zodra ik mezelf had voorgesteld, vroeg ik haar wat er in haar leven gebeurde zodat ze er zo vredig, zo stralend en vol vreugde uitzag. Ze vertelde me dat ze net een cursus had gevolgd die haar in deze gelukkige staat had gebracht - de cursus Essence Awareness.

In die tijd maakte ik een lange, donkere periode door na dramatische gebeurtenissen in mijn leven en toen ik met haar sprak en zag hoe ze er uitzag, werd ik geïnspireerd om er meer over te leren.

Kort daarna volgde ik de cursus zelf en Xaviera ook, maar niet samen. Het had op veel manieren een diepgaand effect op mij - meestal goed. Het hielp om de barrière te doorbreken - die aanvoelde als

een stuk hard staal - tussen mijn hart en mijn hersenen.

Liefde overspoelde me en mijn hart leek op te zwellen - het leven voelde zoveel beter. Ik raakte die mensen kwijt, die zichzelf vrienden noemden, maar alleen energie van mij afzogen.

Ik werd ook vier jaar lang een soort gewillige slaaf voor The Essence en stuurde er zelfs mijn kinderen op af om de psychische problemen op te lossen waaraan ik, als hun vader had bijgedragen.

Artistieke talenten

Mmm, nogal ironisch. Ik had altijd gedacht dat ik geen artistieke talenten had, maar genoot veel meer van het gezelschap van kunstenaars en schrijvers dan van de nogal sobere gemeenschap van tandartsen, waar ik in Londen deel van uitmaakte.

Mijn jongste zoon Alistair kwam een maand logeren en moedigde me aan om met hem te gaan tekenen. Ik had niet meer geprobeerd te tekenen sinds ik een schooljongen was, toen ik altijd lage cijfers had voor kunst.

Toen ik mijn eerste tekening maakte - een soort Miro-stijl die ik me herinner - kwam er een vreemd fysiek gevoel in mijn lichaam, terwijl ik tekende. Het voelde alsof een tandwiel op zijn plaats was geklikt en een krachtige en opwindende stroom creativiteit en energie had losgelaten.

Binnen een paar dagen was ik verslaafd, ik kocht meteen veel materiaal en de volgende vier jaar tekende en tekende ik tot 12 uur of meer per dag. Ik had een artistieke koorts.

De muren van mijn appartement waren bedekt met mijn tekeningen. Een van mijn dierbaarste vriendinnen, zelf een professionele portretschilder en ontwerper, had me vanaf het begin gesteund.

Toen ze op een dag langskwam, bekeek ze mijn nieuwste werk en verklaarde dat ik klaar was voor mijn eerste tentoonstelling - tot mijn grote verbazing.

Dit leidde tot veel galerijen, kunstmarkten en 12 tentoonstellingen voordat ik het tentoonstellen opgaf en mijn talenten uitbreidde met het decoreren van meubels en heilige beelden, stenen, muren en wassertanks in vele delen van de wereld, maar vooral in Thailand.

Ik ben verbaasd dat ik dit onverwachte deel van mij laat in mijn leven heb gevonden en nog meer opgewonden om een van mijn die-rentekeningen in een museum te hebben.

Hopelijk zal het leven lang nadat ik weg ben Xaviera, haar lieve echtgenoot Philip en mij gunstig gezind blijven.

Xaviera's middagen vooral, zijn nooit saai

Er zijn minstens twaalf goede vrienden, die we in de loop der jaren samen hebben leren kennen. En als Xaviera me uitnodigt voor een heerlijke lunch - natuurlijk gemaakt door haar man - breng ik meestal wat lekkernijen mee als toetje en stelt Xaviera me eens per zoveel weken toch weer eens voor aan een nieuwe vriendin, of bekende van haar.

In de zomer van 2021 ben ik voorgoed teruggekeerd naar mijn favoriete plek Thailand alwaar ik hopelijk weer de draad op kan pakken met mijn vele oude doch in feite stukken jongere bekenden dan mijn Nederlandse vrienden.

Eenmaal terug bleken er van die expats een stuk minder nog in Thailand te zijn, maar... het weer is zalig, de ergste hitte is voorbij en ik mag een prachtig luchtig appartement – met uitzicht op zee – gebruiken. alwaar ik beslist weer aan de gang wil gaan met het maken van kleurrijke schilderijen en het beschilderen van vazen en flessen.

Michael Burke

P.S. November 2021.

Michael Burke is sinds een paar maanden vertrokken naar zijn geliefde plek in Thailand, waar hij ettelijke jaren overwinterde, maar nu heeft hij huis en haard in Amsterdam voorgoed achter zich gelaten. Hij heeft veel last van reuma en het klimaat aldaar is stukken gezonder voor een man van 80 dan dat met tijden van kou en regen in Holland.

Politiek gezien is het ook een beetje een puinhoop en wat angstaanjagend. Hier is een mooie tekst, door hemzelf geschreven. Hij staat uiteraard achter deze intense woorden. We missen je Michael,

Liefs Xaviera en Philip

Kwetsbaarheid

Ik kijk in de spiegel en wie zie ik? Een hele oude man. Kan ik dat zelf zijn? De rimpels en het witte haar, het zijn tekenen van mijn leeftijd. Accepteer ze, geef niet toe aan mijn innerlijke woede.

Zal ik ooit nog liefde kennen in mijn laatste jaren of niet? Zullen yoga en sportschool mijn lichaam tegen rotten beschermen? Blijft mijn hart open en klaar voor liefde? Zal ik ooit mijn tortelduif vinden? Zal mijn passie voor kleur en schilderen nog voortduren? Een doel in het leven, zo belangrijk, is dat voorbij? Zal mijn doofheid me uiteindelijk uit het leven halen? Mijn grijze seksualiteit leidde me tot strijd. Ik moet moedig zijn en mijn angsten overwinnen. Om al mijn geheimen, de twijfels en de tranen te verspreiden. Kwetsbaarheid, onzekerheid, de schaduwen, het donker. Breng ze naar buiten - speel dan in het park.

Michael

Anno maart 2023 hebben we van Michael vernomen dat zijn enige dochter zich van het leven beroofd heeft en hij door een volledige shock fase gaat.

Binnen een week zal hij wel weer even terugkeren naar Amsterdam om zijn dochter te begraven! Esmee was haar naam en zij heeft vlak voor ze zich van haar leven beroofde nota bene nog een vluchtige bestseller geschreven over haar wilde jaren als seksverslaafde en wat voor andere geestverruimende middelen ze in haar jonge leven van 31 gebruikt heeft. Nota bene uitgegeven door een prominente Nederlandse uitgever die dit soort boeken normaliter nooit uit zou geven!

En hier is het verhaal over haar fameuze bestseller geschreven door mijn goede vriend en journalist Olivier Mouwe.

Esmee Schenck de Jong was veel te levenslustig voor haar dood. Precies een maand voor Koningsdag overleed debuterend schrijfster Esmee Schenck de Jong. Ze was nog maar 31. Haar dood staat in schril contrast met ‘*Omdat mijn lichaam het wil,*’ een turbulent, soms niet bij te houden (seks) essay vol levenslust en optimisme.

Omdat ik zelf schrijf, en uit respect voor hun werk, beoordeel ik liever geen werk van schrijvers. Over Esmee Schenck de Jong moet ik toch iets kwijt. Ze woonde, net als ik, in Oost en waaide uit in dezelfde parken. In haar boek beschrijft ze straten waar ik boodschappen doe. Ze kwam niet in dezelfde cafés als ik. Als dat wel zo was, zou het vast een keer tot een gesprek zijn gekomen. Tijdens onze levens in Oost kan het bijna niet anders dan dat we elkaar op straat hebben gepasseerd, of anders in het Oosterpark of Flevopark.

Esmee overtrof mij met haar schrijven, kreeg het voor elkaar te worden gepubliceerd bij Prometheus, een traditionele uitgever. Ongewijfeld speelde haar leeftijd en de expliciete, schaamteloze seks in haar roman daarbij een rol. Toch is: *‘Omdat mijn lichaam het wil’* meer dan een opsomming van seksuele escapades. Met soms werkelijk prachtig en geraffineerd taalgebruik maakte Esmee (voor sommigen) ondenkbare situaties voorstelbaar en levendig. Haar draai aan woorden is geestig: ‘geilgelovigheid’, of ‘kutjessommelier’, een titel die ze zichzelf geeft als ze tijdens een seksfeest het vrouwelijke gedeelte van de menukaart afwerkt.

Ondanks alle seksuele frivoliteit in haar boek, kampte Esmee met een bipolaire stoornis, waardoor ze ook zware depressies had. Ze trof mij ook met haar dood, waarvan ik de oorzaak al wist voordat de media hierover publiceerden. De familie deed daar geen uitspraken over.

Zonder andere, voorgaande publicaties zou ik dat uit consideratie met haar nabestaanden ook niet hebben gedaan. Dat ik dit nu wel doe, is omdat haar overlijden als een mokerslag bij mij aankwam en een dertig jaar oude, verdrukte herinnering boven haalde, waar ik zelden over praat. Waar ik, nota bene in Esmee's geboortjaar, een etage naar beneden lazerde omdat de tot strop gemaakte riem uit-scheurde op de plek waar mijn toenmalige hond (opvang was geregeld) een tand in had gezet, had Esmee afgelopen maart geen escape meer. Bij eerdere pogingen ontsprong ze de dans.

Alleen Esmee kan beoordelen of dit geluk of ongeluk was. Tijdens het lezen van *'Omdat mijn lichaam het wil'*, waarin soms de verhaallijn ontbreekt of weinig is uitgewerkt, wijst niets erop dat Esmee levensmoe was. Integendeel, ze komt over als een jonge, zelfbewuste vrouw, die onbevreesd en bijna grenzeloos toegeeft aan haar seksuele behoeftes, lust, spanning en... ook zoekt naar geborgenheid en vriendschap.

Ze kan dat moeilijk rijmen met haar sterke behoefte aan autonomie en alleen zijn. Echt kennen leer je haar (nog) niet.

Op momenten lijkt het of Esmee er zelf niet bij is, dan wel iemand anders is. Meerdere keren vraag ik mij af waarom.

Hoewel ik vaak meer van haar gedachtegangen wil weten, kan ik me wel in elke beschrijving die ze geeft, verplaatsen.

Tijdens een mislukte vakantie met een verloofd stel met wie ze vanaf het begin van haar boek rommelt, zet Esmee noodgedwongen de reis alleen voort. Ze voert lange monologen in gedachten, spreekt ons, de lezer, soms even aan en krijgt meer grip op zichzelf. En wij daardoor op haar.

Esmee gniffelt wel eens in haar boek. Ik ook. Maar om een andere reden. Eind 2022 stuurde ze een app-bericht naar een vriendin van mij, Xaviera Hollander, die begin jaren '70 wereldberoemd werd met haar boek *'De Happy Hooker'*.

Xaviera liet mij de app lezen.

Esmee noemde zichzelf erger dan Heleen van Royen, haar seks in *'Omdat mijn lichaam het wil'* is explicieter, grover.

Mij gaat het erom dat elke letter van Esmee, puurder en vooral veel

mooier is verwoord. Ongekunsteld.

Jammer genoeg kan ze niet meer van haar eigen werk en succes genieten. Begin april haalde ze de vijfde plek in de boeken-top-tien. Op de dag van Esmee's overlijden heb ik toevallig haar uitgever Prometheus aan de telefoon. Vlak daarna belt Xaviera om te vertellen dat Esmee is overleden.

Het exemplaar dat Xaviera van '*Omdat mijn lichaam het wil*' heeft ontvangen, ligt tijdens dit schrijven naast mij. Zo leer ik Esmee op de valreep toch nog beter kennen.

Esmee hoopte dat Xaviera haar boek zou lezen en wilde daar met haar over praten. Xaviera had mij gevraagd daar bij te zijn en wilde ook over haar nieuwe boeken praten.

Met de wetenschap van nu had ik gehoopt dat Esmee door deze nog te plannen ontmoeting hier was gebleven. Dat is ijdele hoop en er waren veel meer en betere redenen voor Esmee om verder te leven. Ik zou haar nu vooral willen zeggen dat haar dood helemaal niet kan, omdat ze daar veel te levenslustig voor was. En ook dat klopt niet. Enige waarheid is dat een veelbelovend schrijver en bijzonder geliefd persoon veel, veel te jong overleed.

(geschreven door vriend Olivier Mouwe)

5. HOE IK XAVIERA HEB ONTMOET ZIN MATHEWS

Ik had gehoord dat Xaviera haar boek 'The Happy Hooker' had geschreven toen ik 17 jaar oud was. Het was in 1969, toen de jaren 60 in volle gang waren met vrije liefde, Women's Lib, Woodstock, seks, drugs en rock and roll! Ik had in het geheim bewondering voor iemand, die zo vrij was in haar denken, haar seksualiteit en haar vermogen om haar eigen lot te beheersen.

Het was dus op een warme en zwoele augustus-middag tijdens het Edinburgh Theater Festival in 1999 dat er twee verbazingwekkende dingen gebeurden. Ten eerste was het zomers weer - dit was Schotland(!) En ten tweede ontmoette ik de sublieme Xaviera Hollander!

Ik was uitgenodigd voor een lunch door de onnavolgbare legende Jim Haynes. Het was ergens in de buurt van Meadowbank in een mooi huis met een prachtige tuin.

Ik dronk champagne, toen dit statige platinablonde wezen de kamer binnenkwam, gehuld in groen chiffon, als een etherische feeënkoningin. Mijn mond viel wijd open van verbazing.

Ik had nog nooit iemand ontmoet, die zo'n aanwezigheid uitstraalde, zo vol zelfvertrouwen.

Eindelijk in de buurt van deze door mij reeds lang aanbeden vrouw vroeg ik Jim: 'Is dat echt Xaviera Hollander?'

Jim antwoordde nonchalant: 'Oh, ja, inderdaad, dat is ze.'

Haar roem en bekendheid was zo groot dat ze een 'één naam'-persoon was - lang voordat de Chers of Madonna's van de wereld bekend, modieus of opmerkelijk werden. Jim nodigde Xaviera uit bij ons te komen zitten om me officieel aan haar voor te stellen en - zoals ze zeggen, 'de rest is geschiedenis.'

We babbelden, we lachten, we roddelden over enkele andere gasten en beloofden elkaar dat we in de komende weken dat ze in Schotland

was voor het Edinburgh Festival, bij zouden praten, aangezien ze daar tijdens het hele festival zou zijn.

Dat was 21 jaar geleden, maar we zijn door de jaren heen hele goede maatjes gebleven.

De afgelopen twee decennia hebben we geprobeerd af te spreken wanneer zij en haar lieve man Philip naar Schotland zouden komen. De eerste jaren was dat voor ons allebei gemakkelijker, aangezien ik nog steeds in die stad woonde.

Daar ontmoette ik ook mijn huidige echtgenoot David. We konden perfect met ons vieren overweg! Dat was een extra bonus, als je echtgenoten van elkaars gezelschap houden en er ook van genieten als de dames lekker kunnen klessebessen!

In 2004 verhuisde ik terug naar Londen om bij David te gaan wonen, maar toen ik eenmaal Xaviera's Festival-dates had, zouden we plannen maken om samen te komen voor een middaglunch tijdens haar bezoek. Soms kwam Jim Haynes mee!

Ik herinner me een heerlijke middag waarop zij en Philip David en mij kwamen opzoeken voor de lunch in Brighton.

In de loop der jaren heb ik Xaviera en haar lieve man uiteraard ook geïntroduceerd bij enkele van mijn beste vrienden in Edinburgh, die ook onder haar betovering vallen!

Ze is een sterke persoonlijkheid en een schat om in je leven te hebben! Je zou zoveel geluk moeten hebben.

Zin Mathews

6. SHEILA GOGOL – LIEF, LEUK, JOODS EN GUL

Xaviera gaf niet alleen feesten met veel joodse mannen, die je echt nergens anders tegen zou komen, maar ook voorstellingen met joodse toneelstukken, bij voorbeeld van Sholem Aleichem, die nergens anders te zien waren.

Niet dat Xaviera zelf officieel joods was, het zat bij haar alleen aan vaderskant en om er echt bij te horen, moet het van moederskant zitten, maar zij had wel de juiste neshomme, de ziel, het gevoel, de betrokkenheid, de warmte. Ik voelde meteen dat het bij haar veilig was.